

Sygn. akt I C 1530/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk -Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant sekr. sąd Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016 roku na rozprawie

sprawy z powództwa A. K., M. K. (1)

przeciwko K. B.

o zapłatę

I. uchyla wyrok zaoczny wydany przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w sprawie V GC 1704/13 w dniu 02 lipca 2014r.,

II. zasądza od pozwanej K. B. solidarnie na rzecz powodów A. K. i M. K. (1) kwotę 32.000 zł (trzydzieści dwa tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 lipca 2014r.;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 2.834 zł (dwa tysiące osiemset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1530/15

UZASADNIENIE

Powodowie A. K., M. K. (1) domagali się zasądzenia solidarnie od pozwanej K. B. kwoty 32.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 września 2011 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, iż strony łączyła umowa spółki cywilnej – P.H.U. (...) w G.. Na mocy porozumienia z dnia 31 sierpnia 2011 r. umowa spółki została rozwiązana i spółka została wykreślona z (...). Na dzień 31 sierpnia 2011 r. zostały określone zaległości spółki i rozliczenia wzajemne wspólników. Powódka uregulowała zadłużenia spółki. Zobowiązanie pozwanej w stosunku od powodów wynosiło 33.500 zł, co pozwana przyznała w złożonym oświadczeniu. Spłatę zadłużenia względem powodów dokonywała w okresie od lutego 2012 r. do czerwca 2012 r. po 300 zł miesięcznie, łącznie uiściła na ich rzecz 1.500 zł.

Wyrokiem zaocznym z dnia 02 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. W pkt III nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwana wniosła o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości, zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności wyroku zaocznego, zasądzenie kosztów postępowania na rzecz pozwanej według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwana kwestionowała uznanie długu na dzień 31 sierpnia 2011 r. Zdaniem pozwanej w jego treści nie została określona causa, wskazująca podstawę długu, jego datę oraz sposób jego powstania. Argumentowała, iż przedmiotowe oświadczenie zostało podpisane w dacie wcześniejszej niż 31 sierpnia 2011 r. oraz, że nie zostały w nim określonej zaległości spółki oraz wzajemne rozliczenia wspólników. Wskazywała również, iż powódka nie dokonała z pozwaną rozliczenia na podstawie art. 875 kc. Podała, iż treść oświadczenia została sporządzona przez powódkę A. K.. Podkreślała, iż w dacie sporządzenia oświadczenia wspólnikami były jedynie powódka oraz pozwana, zatem nie mogła uznać długu względem pozwanego M. K. (1), jak również nie mogła uznać długu swego małżonka M. B.. Nadto z treści oświadczenia nie wynika w jakiej części z łącznej kwoty 33.500 zł partycypować by miał jej małżonek. Wskazywała także na brak określenia terminu do spełnienia świadczenia. Argumentowała, iż nie była wzywana przez powodów do niezwłocznego spełnienia świadczenia. W związku z tym bezzasadne jest żądanie zasądzenia odsetek od dnia 01 września 2011 r. do dnia zapłaty. O fakcie wezwania do zapłaty dowiedziała się dopiero w dniu 23 lipca 2014 r. z treści wyroku zaocznego. Według strony pozwanej powodowie świadomie wprowadzili Sąd w błąd co do oznaczenia miejsca zamieszkania pozwanej, wskazując adres zameldowania, który nigdy nie był jej adresem zamieszkiwania. Zdaniem pozwanej powodowie posiadali informacje co do jej faktycznego zamieszkiwania w okresie od sierpnia 2011 r. od lipca 2013 r. w S. przy ul. (...).

Postanowieniem z dnia 25 września 2014 r. sygn. akt V GC 1704/13 Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku zawiesił rygor natychmiastowej wykonalności nadany wyrokowi zaocznemu z dnia 02 lipca 2014 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 czerwca 1998 r. pomiędzy A. K. a S. D. została zawarta umowa spółki cywilnej (...) P.H.U. w G. przy ul. (...). Wspólnicy wnieśli wkład po 1.000 zł. Udziały wynosiły po 50%.

Na mocy aneksu z dnia 23 października 2000 r. wspólnikiem spółki stał się również M. K. (1) oraz J. D.. Wspólnicy ci nie wnieśli na dzień sporządzenia aneksu żadnego wkładu gotówkowego.

Na mocy aneksu z dnia 01 listopada 2002 r. do spółki wstąpili w charakterze wspólników M. B. oraz K. B.. Wnieśli wkład do spółki w wysokości 1.000 zł każę z nich. Udział wspólników wynosił A. K. 25%, (...) B. 25%, M. K. (1) 25%, K. B. 25%.

Na mocy aneksu z dnia 31 października 2002 r. z ww. dniem wykreślono dwóch wspólników: S. D. oraz J. D..

Na mocy aneksu z dnia 13 czerwca 2003r . z ww. dniem wykreślono wspólnika K. B.. Udział wspólników wynosił A. K. – 33,33 %, M. B. – 33,34 %, M. K. (1) 33,33 %.

Na mocy aneksu z dnia 30 czerwca 2004 r. z ww. dniem ze spółki wystąpił wspólnik M. K. (1). Udział pozostałych wspólników wynosił A. K. 50%, M. B. 50%.

Na mocy porozumienia z dnia 03 stycznia 2011 r. M. B. z ww. dniem przekazał swojej żonie K. B. wszystkie przypadające mu udziały w spółce, wynoszące 50% oraz prawa i obowiązki, wynikające z umowy spółki. A. K. wyraziła zgodę na powyższe.

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: umowa spółki wraz z aneksami – k. 7-13, zeznania powódki A. K. –k. 583-586, zeznania powoda M. K. (1) –k. 586

Prowadzeniem spółki zajmowali się A. K. i M. K. (1). Wspólnicy spółki zaciągnęli kredyt na dofinansowanie działalności spółki. Połowa raty kredytu płacona była przez powodów połowa przez pozwaną i jej męża. Od 2009r. sytuacja

finansowa spółki była zła brakowało pieniędzy na zakup towaru. Powodowie z uwagi na złą sytuację finansową spółki dokładali do działalności własne środki pieniężne, nadto zaciągali pożyczki u osób trzecich.

dowód: zeznania powódki A. K. –k. 583-586, zeznania powoda M. K. (1) –k. 586, zeznania M. K. (2) k. 275-276, K. K. k. 277-278, E. M. k. 278, C. Z. k. 279, M. B. k. 280-282, zeznania pozwanej K. B. k. 586-588

Latem 2011r. wspólniczki podjęły decyzję o rozwiązaniu spółki. Doszło między nimi do spotkania w P. J., w czasie tego spotkania powódka i pozwana ustaliły, że pozwana tytułem zwrotu pożyczek od osób trzecich ma uiścić powódce 21.000 zł. Na spotkaniu powódka domagała się od pozwanej zwrotu swoich pieniędzy które wraz z mężem włożyła do spółki.

dowód: zeznania powódki A. K. –k. 583-586, zeznania pozwanej K. B. k. 586-588

W dniu 27 lipca 2011r. pozwana wpłaciła na konto spółki kwotę 24.000zł, na którą składała się wcześniej ustalona kwota 21.000 zł oraz kwota 3.000 zł tytułem spłaty raty kredytu.

dowód: potwierdzenie przelewu k. 119, zeznania powódki A. K. –k. 583-586, zeznania pozwanej K. B. k. 586-588

Wspólniczki A. K. oraz K. B. z dniem 31 sierpnia 2011 r. rozwiązały działalność gospodarczą prowadzoną w formie spółki cywilnej (...) P.H.U. w G. przy ul. (...).

Dług K. i M. B. w stosunku do A. i M. K. (1) z tytułu zwrotu środków pieniężnych wniesionych przez powodów wynosił 33.500 zł (1/2 wniesionych przez powodów środków pieniężnych). Tytułem zwrotu tego zobowiązania K. B. uiściła na rzecz A. K. łącznie kwotę 1.500 zł.

dowód: porozumienie z dnia 31 08.2011 r. –k. 15, oświadczenie –k. 16, wydruk z (...)k. 22, potwierdzenia przelewu –k. 17-21, zeznania powódki A. K. –k. 583-586, zeznania powoda M. K. (1) –k. 586, częściowo zeznania pozwanej K. B. –k. 586-588

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów, przedstawionych przez stronę powodową, w tym w szczególności w postaci umowy spółki wraz z aneksami, porozumienia, oświadczenia złożonego przez A. K. i K. B..

Sąd w swych ustaleniach oparł się w pełni na zeznaniach powodów, które uznał za wiarygodne, spójne, mające potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd dał wiarę również zeznaniom świadków, które choć w dużej mierze nie były przydatne do rozstrzygnięcia sprawy, tj. z zeznań tych jednoznacznie wynikała zła kondycja spółki od 2009r., brak pieniędzy na zakup towaru, konieczność dofinansowania spółki, zaciągania przez powodów pożyczek na ten cel. Zeznaniom pozwanej Sąd dał wiarę jedynie częściowo o czym niżej.

Zdaniem Sądu dla uznania zasadności roszczenia w stosunku do pozwanej K. B. decydujące znaczenie miało oświadczenie z dnia 31 sierpnia 2011 r. o uznaniu długu wobec powodów, załączone do akt sprawy.

Twierdzenia pozwanej o nieuznaniu długu objętego niniejszym postępowaniem pozostają gołosłowne, nie poparte żadnym miarodajnym dowodem, w tym pozostają w sprzeczności z treścią ww. oświadczenia. Pozwana przyznała, że pod uznaniem widnieje jej podpis. Potwierdziła również mniej więcej czas, w którym to oświadczenie zostało sporządzone oraz okoliczności – potwierdziła, iż sporządzenie tego oświadczenia poprzedzało spotkanie powódki z pozwaną w pałacu. Zeznania stron w tym zakresie były zgodne. Na tym spotkaniu była mowa o środkach pieniężnych włożonych przez powodów do spółki cywilnej (...), prowadzonej przez A. K., K. B., powódka zażądała zwrotu połowy kwot wpłaconych przez powodów do spółki. Pozwana przyznała, iż padła kwota 33.000 zł. Pozwana twierdziła, że nie wyraziła zgody na zapłatę takich kwot. Natomiast powódka twierdziła odmiennie, że pozwana wyraziła

zgodę na zapłatę przedmiotowych kwot i po zapłacie kwoty 24.000 zł, miało zostać sporządzone oświadczenie między stronami, w którym strony ostatecznie ustaliły zobowiązania. Następnie strony były zgodne co do tego, że do sporządzenia przedmiotowego oświadczenia doszło w banku, że oświadczenie miała przygotować powódka i przedłożyć do podpisu pozwanej. Pozwana twierdziła, iż przed podpisaniem tego oświadczenia, nie zapoznała się z jego treścią, nie przeczytała go. Wskazywała, że nie miała woli uznania długu na kwotę 33.500 zł. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej w tym zakresie. W ocenie Sądu niewiarygodnym jest, iż w sytuacji gdy podpisanie tego oświadczenia poprzedziło spotkanie stron, na którym rozmawiały one o żądaniu powodów w stosunku do pozwanej, pozwana gdy powódka przychodzi do niej z takim oświadczeniem, nie zapoznaje się z jego treścią, szczególnie, iż twierdziła, że nie godziła się na zapłatę. W ocenie Sądu powyższe twierdzenia pozwanej nakierowane były jedynie na uzyskanie korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Sąd miał bowiem na uwadze, iż pozwana jest pracownikiem sektora bankowego, ma do czynienia na co dzień z pieniędzmi, z czynnościami bankowymi, przelewami, nadto prowadziła działalność gospodarczą. Jest osobą, która (jak sama wskazywała w postępowaniu) zanim coś podpisze z reguły zapoznaje się z treścią dokumentu. Wskazywała, iż dokonując przelewu stara się je opisywać, żeby było wiadomo czego dotyczą. W ocenie Sądu powyższe daje podstawę do stwierdzenia, iż pozwana jest osobą zorientowaną co do skutków podpisywania takich oświadczeń, co do tego, że zanim się takie oświadczenie podpisze należy je przeczytać. Z tego też względu Sąd zeznania pozwanej uznał za niewiarygodne co do tego, iż oświadczenia z dnia 31 sierpnia 2011 r. nie przeczytała i nie miała woli uznania długu. Na tę okoliczność wskazuje również fakt, iż jakiś czas po sporządzeniu tego oświadczenia pozwana zaczęła dokonywać wpłat na rzecz powódki. W ocenie Sądu były to właśnie wpłaty na poczet tego zobowiązania, uznanego w ww. oświadczeniu. Pozwana nie była w stanie wykazać innych okoliczności, które byłyby podstawą do dokonywania wpłat na rzecz powodów. Twierdzenia, iż spłacała koszty związane z używaniem telefonów były niewiarygodne. Sama pozwana twierdziła, iż wcześniej powódka informowała ją, że umowy obejmujące telefony, zawarte na spółkę cywilną (...), nie zostaną wypowiedziane w związku z rozwiązaniem spółki, ponieważ wiązałyby się to z poniesieniem dodatkowych kosztów na rzecz operatorów telefonicznych. Nadto co istotne z telefonów tych korzystała powódka. Trudno zatem przyjąć, aby pozwana po rozwiązaniu spółki miała dokonywać na rzecz powódki jakiś opłat związanych z telefonami. Przy czym sama pozwana nie wiedziała, miały to być opłaty związane z wcześniejszym rozwiązaniem umowy, czy też z abonamentem, czy są to opłaty za rozmowy. W związku z tym także twierdzenia co do dokonywania wpłat, wynikających z używania telefonów uznać należy za niewiarygodne.

Właściwe uznanie długu jest nienazwaną kodeksowo umową jednostronnie zobowiązującą. Jest to oświadczenie woli dłużnika, którym składający je ustala w sposób prawnie doniosły istnienie określonego stosunku prawnego (tzw. istnienie długu) lub pewnych jego elementów (np. wysokość długu) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r. w sprawie o sygn. akt II CKN 269/98, LEX nr 1212984). Uznanie długu nie kreuje jednak odrębnego stosunku zobowiązaniowego. Jego stosunek materialny ogranicza się do przerwania biegu przedawnienia (art. 123§ 1 pkt 1 kc), zaś procesowy – następuje co najwyżej w sferze dowodowej tj. dłużnik, który uznał dług, musi w procesie wykazać jego nieistnienie. Oparcie żądania pozwu na uznaniu długu nie przesądza jeszcze o tym, że Sąd był zobowiązany do uwzględnienia powództwa w całości. Strona pozwana mogła wykazać bowiem, że takie zobowiązanie nie istnieje, bądź, że istnieje w innej wysokości. Uznanie nie stoi na przeszkodzie wykazaniu, że zobowiązanie w ogóle nawet nie istniało (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 715/12 LEX nr 1289572)

W ocenie Sądu pozwana K. B. z takiego obowiązku dowodowego nie wywiązała się. Poza własnymi twierdzeniami, nie przedstawiła żadnego dowodu na tę okoliczność, iż zobowiązanie w dochodzonej wysokości nie istnieje. Dowodu takiego w ocenie Sądu nie stanowił również dowód z opinii biegłego zawnioskowany przez stronę pozwaną. Zdaniem pozwanej biegły miałby wyliczyć stan finansów spółki i prawidłowość jej rozliczeń. Tym niemniej jak wynikało z ustaleń dokonanych w toku postępowania środki, których zwrotu powodowie dochodzili, pochodziły z ich prywatnego majątku, nie były w żadnym sposób wprowadzane, odnotowywane w ewidencji spółki, co zresztą potwierdził w swoich zeznaniach M. B.. Z tego względu w ocenie Sądu przeprowadzenie tego dowodu, nie przyczyniłoby się do dokonania ustaleń, które byłyby pomocne w rozstrzygnięciu sprawy.

Mając na uwadze Sąd uznał, iż powódka i pozwana dokonały zgodnego rozliczenia majątku spółki oraz środków pieniężnych wniesionych przez powódkę i jej męża do spółki uznając, iż pozwana jest zobowiązana do zwrotu powodowi połowy wniesionych przez nich środków tj. kwoty 33.500zł. Mając na uwadze, iż pozwana zapłaciła już kwotę 1.500 zł. żądanie zasądzenia kwoty 32.000 zł było zasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 867 § 1 k.c. orzekł jak w pkt 1 wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 kc. Sąd uznał za zasadne zarzuty pozwanej zawarte w sprzeciwie od wyroku zaocznego co do wymagalności roszczenia. Sama powódka w toku postępowania twierdziła, że pozwana zobowiązała się do zapłaty, kiedy będzie posiadała ku temu środki finansowe. Zatem nie była zobowiązana do zapłaty już z momentem podpisania oświadczenia, data płatności nie była ustalona. Zobowiązanie zatem miało charakter bezterminowy. Powodowie nie wykazali, by przed wytoczeniem powództwa wzywali pozwaną do zapłaty. W związku z tym Sąd uznał, iż datą od której powodowie mogą domagać się zasądzenia odsetek jest pierwszy dzień po dniu, w którym pełnomocnik pozwanej zapoznał się z treścią pozwu tj. 02 lipca 2014 r.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu, stosownie do treści art. 98 k.p.c., w zw. z art. 100 kpc, obciążając nimi w całości pozwaną, mając na uwadze, iż powódka uległa tylko co do nieznaczonej części swego żądania w zakresie odsetek. Na koszty postępowania składała się kwoty: opłaty od pozwu – 400 zł, wysokość kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego powodów w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej Sąd ustalił na mocy § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku Nr 490) wysokości 2.400 zł, powiększone o opłatę skarbową w wysokości 34 zł.

Postanowieniem z dnia 21 października 2013 r. powodowie zostali zwolnieni od ponoszenia kosztów sądowych w I instancji. Mając na uwadze, iż opłata od pozwu wynosiła 1.600 zł, a powodowie uiszcili opłatę od pozwu w wysokości 400 zł. Sąd w pkt IV wyroku nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 1.200 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)